Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1904. Wydano i rozesłano dnia 10. grudnia 1904 **Część XVII.**

Nr. 112.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z 7. listopada 1904 L. 149.323, którem ogłasza się rozporządzenie wykonawcze do ustawy z 29. maja 1903 Dz. u. kr. Nr. 58 o kolmacyi bagien naddniestrzańskich ułożone przez Wydział krajowy w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, a zatwierdzone reskryptem c. k. Ministerstwa rolnictwa z 13. sierpnia 1904 L. 17.613.

C. k. Namiestnik:
Potocki w. r.

Rozporządzenie wykonawcze

do ustawy z dnia 29. maja 1903 Dz. u. kr. Nr. 58 o kolmacyi bagien naddniestrzańskich.

§. 1.

Kolmacya bagien naddniestrzańskich na prawym brzegu Dniestru między przekopem Hordyńsko-Dołobowskim a rzeką Tyśmienicą położonych, w gminach i na obszarach dworskich Dołobów, Hordynia, Czajkowice, Pohorce, Podolce, Susułów, Mosty, Bilinka, Bilina wielka, Łąka, Majnicz, Wołoszcza, Monasterzec, Tynów i Terszaków jest przedsiębiorstwem spółki wodnej, która ma być zawiązaną w drodze przymusowej na podstawie § 45 kraj. ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875 Dz. u. kr. Nr. 38 i ma być

wykonaną w myśl § 5 ustawy z dnia 29. maja 1903 Dz. u. kr. Nr. 58 przez Wydział krajowy przy współudziale Administracyi państwa i stron interesowanych (Wydziału spółki wodnej).

§ 2.

Za podstawę techniczną tej melioracyi służyć ma projekt Wydziału krajowego z roku 1899, który preliminuje koszta robót na 3,800.000 K, ze zmianami proponowanemi, w protokole komisyi reambulacyjnej z dnia 12. września 1902.

Wydział krajowy jest jednak upoważniony do poczynienia dalszych zmian w tym projekcie w porozumieniu z Administracyą państwa w granicach powyższej sumy kosztorysowej.

Projektowana melioracya obejmuje następujące roboty:

A. Rowy osuszające.

1. główny kanał osuszający Nr. I. długości 15·3 km. z ujściem do Dniestru w Mostach wraz z budową 1 szluzy wpustowej na prawym brzegu Dniestru w Dołobowie i 3 szluz do spiętrzenia wody z mostami, które służyć mają za komunikacyę z bagnami;

2. główny kanał osuszający Nr. II. długości 9·415 km. z ujściem do Dniestru w Terszakowie;

3. kanał osuszający Nr. III. długości 3·03 km. z ujściem do głównego kanału osuszającego Nr. II.;

4. 5 głównych rowów osuszających Nr. IV. długości 4·78 km. Nr. V. długości 2·9 km., Nr. VI. długości 2·9 km., Nr. VII. długości 6·2 km. i Nr. VIII. długości 1·83 km.;

5. 12 rowów osuszających działowych (rewirowych) łącznej długości 29·73 km.;

6. 147·98 km. rowów odwodniających drugorzędnych.

B. Urządzenia do namulania bagien.

1. Budowę 2 jazów murowanych na rzece Dniestrze: Nr. I. w Hordyni i Nr. II. poniżej ujścia Strwiąża w Dołobowie;

2. główny kanał nawodniający Nr. I. od jazu Nr. I. w Hordyni z ujściem do głównego kanału osuszającego Nr. II. długości 9·97 km. wraz z budową

szluzy wpustowej na prawym brzegu Dniestru, 3 szluz drewnianych spiętrzających wodę i wpustowych, tudzież 3 rowami bocznymi do namulania lit. A. długości 2·46 km., lit. B. długości 1·54 km. i lit. C. długości 6·89 km. i 4 drewnianemi szluzami spiętrzającemi i wpustowemi.

3. główny kanał nawodniający Nr. II. od jazu Nr. II. w Hordyni z ujściem do rzeki Bystrzycy długości 24·07 km. wraz z budową szluzy wpustowej na prawym brzegu Dniestru, 10 szluz drewnianych spiętrzających i wpustowych, tudzież 3 rowami bocznymi do namulania: Nr. III. długości 10·08 km. z 4 szluzami spiętrzającemi i wpustowemi, Nr. IV. długości 9·99 km. z 4 szluzami spiętrzającemi i wpustowemi i Nr. V. długości 7·4 km. z 3. szluzami spiętrzającemi i wpustowemi;

4. 174·37 km. rowów rozprowadzających;

5. budowę wałów w poszczególnych rewirach i działkach dla namulania;

6. 74 przewałów drewnianych do nawodnienia, 28 szluz wałowych do odprowadzenia wody z rewirów i 76 mniejszych przepustów dla odprowadzenia wody z poszczególnych działek;

7. urządzenie 34·2 km. dróg na wałach i drogi z Mostów do Wołoszczy długości 4·5 km. oraz budowę 9 większych mostów na kanałach, 93 mostków na rowach i 59 przejazdów dla umożliwienia komunikacyi na skolmatowanych bagnach.

C. Roboty ochronne.

1. Obwałowanie Dniestru między jazem Nr. I. i II. na długości 6·75 km. tudzież obwałowanie ujścia Strwiąża na długości 3·7 km. dla ochrony od zalewu gruntów nadbrzeżnych podczas spiętrzenia wody dla celów namulania;

2. budowę syfonu pod łożyskiem Strwiąża i rowu osuszającego długości 5·08 km. po lewym brzegu Dniestru w Dołobowie dla ochrony od zabagnienia gruntów położonych między Dniestrem a Strwiążem podczas piętrzenia wody w tych rzekach.

D. Utrzymanie wszystkich powyższych robót w czasie budowy.

§ 3.

Czas budowy ustanawia się na lat dziewiętnaście i trwać ma od wiosny 1905 do jesieni 1923.

W czasie tym wzbronione są wszelkie sprzeczne z projektem roboty melioracyjne na bagnach naddniestrzańskich.

§ 4.

Koszta projektowanych robót melioracyjnych, tudzież koszta kancelaryjne, komisyjne i koszta zarządu pokryte będą z funduszu budowy utworzonego w myśl § 3 ustawy z dnia 29. maja 1903 Dz. u. kr. Nr. 58. Zarząd funduszu budowy spoczywa w rękach Wydziału krajowego, który z tego funduszu uskutecznia wypłaty i zarządza asygnaty.

§ 5.

Oznaczone w § 3 ustawy z dnia 29. maja 1903 Dz. u. kr. Nr. 58 datki kraju, państwa i przymusowej spółki wodnej mają być wpłacone do funduszu budowy w sposób następujący:

a) datek funduszu krajowego w kwocie 1,520.000 K w dziewiętnastu równych ratach rocznych po 80.000 K od roku 1905 do roku 1923;

b) datek państwowego funduszu melioracyjnego w kwocie 1,520.000 K z zastrzeżeniem konstytucyjnego zezwolenia w dziewiętnastu równych ratach rocznych po 80 000 K od r. 1905 do roku 1923;

c) datek przymusowej spółki wodnej w kwocie 760.000 K w dziewiętnastu równych ratach rocznych po 40.000 K od roku 1905 do roku 1923.

W razie opóźnienia w zawiązaniu przymusowej spółki wodnej mają być raty datku spółki wodnej zapadłe przed jej zawiązaniem jednorazowo ściągnięte i do funduszu budowy wpłacone.

Jeżeli spółka wodna przypadające na członków prestacye zechce pokryć w drodze operacyi kredytowej, znajdą zastosowanie postanowienia §§ 15 do 19 państwowej ustawy melioracyjnej z dnia 30. czerwca 1884 Dz. p. p. Nr. 116, tak co do zaciągnięcia pożyczki, jak i ściąganie datków konkurencyjnych przez Urzędy podatkowe. Zapasy kasowe funduszu budowy lokowane być mają na 3% w rachunku bieżącym w Banku krajowym.

Na wypadek pokrycia całego kapitału budowy w drodze pożyczki mają być bliższe szczegóły umowy osobno ułożone.

§ 6.

Prowadzenie budowy, oraz pełnienie służby techniczno-administracyjnej poruczy Wydział krajowy dwom zaprzysiężonym urzędnikom technicznym pod nadzorem każdoczesnego dyrektora krajowego biura melioracyjnego.

Jeden z kierowników budowy zajmie się przedewszystkiem wykonaniem głównego kanału osuszającego Nr. I i rowów osuszających rewirowych przy równoczesnej budowie wałów z materyału uzyskanego z rowów, następnie

wykonaniem głównego kanału osuszającego Nr. II. z rowami osuszającymi rewirowymi i kanału osuszającego Nr. III. poczem przystąpi do budowy dolnej części głównego kanału nawodniającego Nr. II. i wykonania urządzeń do namulania w dolnej części bagien.

Drugi kierownik budowy rozpocznie roboty od budowy jazu Nr. II. w Dołobowie, tudzież robót ochronnych na Dniestrze i Strwiążu a w miarę postępu robót na głównym kanale osuszającym Nr. I. przystąpi do wykonania górnej części głównego kanału nawodniającego Nr. II. poczem zajmie się budową jazu Nr. I. i głównego kanału osuszającego Nr. I. wraz z wykonaniem szczegółowych urządzeń do namulania w górnej części bagien.

Do pomocy kierownikom budowy w sprawach administracyjnej natury, mianowicie do interwencyi przy rozprawach o odszkodowanie za zajęte grunta, przy ugodach oceny materyałów i robocizny i t. p., dalej do prowadzenia rachunkowości może Wydział krajowy powołać według własnego uznania dla każdej sekcyi budowy osobistość zaufania godną i obznajomioną z miejscowymi stosunkami i cenami na delegata, któremu przysłuża w kierownictwie budowy głos doradczy.

Pomocników technicznych i rachunkowych, tudzież dozorców przydziela Wydział krajowy.

Z dniem przybycia do przydzielonego sobie perymetra melioracyjnego otrzymują kierownicy budowy za czas czynności w tym perymetrze zamiast dyet i kosztów podróży w obrębie pola roboczego, stały miesięczny dodatek budowlany odpowiadający trzydziestokrotnej wysokości dyet. O ile czas, za który dodatek budowlany ma być wypłacony, zawiera ułamki miesiąca, należy zaliczyć dodatek według trzydziestej części podanej kwoty.

Za podróże do pola roboczego i z powrotem do stałego miejsca urzędowania lub stacyi zimowej wyznaczonej poza polem roboczem, otrzymuje kierownik budowy wynagrodzenie kosztów podróży i dyet, za podróże zaś podjęte w czasie budowy w interesie służbowym poza pole robocze tylko wynagrodzenie kosztów podróży według wymiaru ustanowionego dla odnośnej kategoryi urzędników krajowych.

Delegat Wydziału krajowego ma prawo do żądania zwrotu poniesionych w gotówce kosztów podróży, a mianowicie przy podróżach koleją żelazną należytości II. klasy, przy podróży drogowej 26·4 h za 1 kilometer, przy komisyach zaś poza miejscem jego zamieszkania oprócz tego kosztów utrzymania w kwocie 10 K dziennie.

Dodatki budowlane, dyety i koszta podróży kierowników budowy, płaca tychże w czasie budowy, zwrot kosztów podróży i utrzymania delegatów, pobory dozorców i sił pomocniczych jak wogóle wszystkie koszta zarządu i kierownictwa budowy pokryte będą z funduszu budowy. Udzielenie innych w powyższych postanowieniach nieprzewidzianych wynagrodzeń i remuneracyi zależnem będzie od poprzedniego zezwolenia Ministerstwa rolnictwa.

§ 7.

Kierownicy budowy, do których należy rozkład robót, ich kierownictwo i staranie o należyte i ekonomiczne przeprowadzenie całej melioracyi, odpowiedzialni są wobec Wydziału krajowego za wykonanie budowy.

Kierownicy budowy znoszą się bezpośrednio z Wydziałem krajowym, przedkładają peryodyczne sprawozdania o postępie robót, a w wypadkach nie cierpiących zwłoki czynią zarządzenia pod własną odpowiedzialnością i usprawiedliwiają je bezzwłocznie wobec Wydziału krajowego.

Kierownicy budowy przeprowadzają zdjęcia terenu, wypracowują szczegółowe projekty rowów i wałów, których koszta przyjęto w kosztorysie od metra bieżącego, sporządzają warunki budowy i dostawy, przeprowadzają rozprawy ofertowe, przedkładają Wydziałowi krajowemu wnioski w sprawie przyjęcia ofert, na podstawie zaś uchwał Wydziału krajowego zawierają z przedsiębiorcami umowy o roboty i dostawy i czuwają nad ścisłem wypełnieniem zobowiązań przedsiębiorców i dostawców.

Kierownicy budowy podnoszą asygnowane przez Wydział krajowy zaliczki, sprawdzają i podpisują wszystkie dokumenty, na podstawie których Wydział krajowy uskutecznia wypłaty, prowadzą sami lub za pośrednictwem podwładnych organów dzienniki swych korespondencyi, dzienniki narzędzi, sprzętów i materyałów, listy wypłat, wykazy należytości za dostarczone materyały i wykonane roboty i dzienniki budowy, a co miesiąc (najdalej w dniu 15 każdego następnego miesiąca), przedkładają Wydziałowi krajowemu sprawozdania z postępu budowy, do których dołączają wykaz postępu robót na podstawie dziennika budowy i wyciąg z dziennika kasowego wraz z dowodami rachunkowymi.

§ 8.

W razie, gdyby w czasie budowy okazała się potrzeba zmiany w projekcie, służącym za podstawę wykonania robót, lub też strony interesowane tej zmiany żądały, winno kierownictwo budowy przedłożyć odpowiedni wniosek z planami i kosztorysami Wydziałowi krajowemu do zatwierdzenia w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem.

Przez podobne zmiany projektu nie może być jednak w żadnym wypadku spowodowanem przekroczenie preliminowanych kosztów, a w razie gdyby te zmiany miały dotknąć podstawy hydrotechnicznej zatwierdzonego projektu, mają być przedłożone Ministerstwu rolnictwa do zatwierdzenia.

§ 9.

Przed rozpoczęciem budowy wyda kompetentna władza polityczna na żądanie kierowników budowy orzeczenie po myśli § 86 krajowej ustawy wodnej co do potrzeby i rozciągłości służebności lub ustąpienia gruntów, a mianowicie, które obce grunta, materyały i t. p. dla celów przedsiębiorstwa, jakie służebności na gruntach sąsiednich dla budowy wałów i rowów i na jak długi czas są potrzebne.

Wykupno gruntów lub czasowe ich zajęcie dla wykonania robót, jak przekopów, szkarp, brzegów, wałów, wałów ochronnych, rowów materyałowych, ścięcia darni, dróg dojazdowych, placów składowych i roboczych i t. p. zarówno jak wydobywanie materyałów budowlanych odbywać się będzie według odnośnych przepisów krajowej ustawy wodnej, w którym to celu kierownicy budowy dostarczyć powinni władzy politycznej odpowiednich kopij map katastralnych, na których grunta zająć się mające oznaczyć należy kolorem (karminem) wraz z wykazem powierzchni gruntów, liczb parcel, rodzaju uprawy i nazwisk właścicieli.

Co do wysokości mającego się wypłacić odszkodowania winni kierownicy budowy starać się przedewszystkiem zawrzeć z właścicielem nieruchomości lub też jego prawnym albo sądowym zastępcą dobrowolną ugodę, która wymaga zatwierdzenia Wydziału krajowego.

W razie niedojścia do skutku ugody ma być oznaczoną jakość i wysokość odszkodowania po myśli postanowień § 87 krajowej ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875 (Dz. u. kr. Nr. 38) przez władzę polityczną, a jeżeli się interesowani tem nie zadowolą, przez sądowe oszacowanie.

Postanowienia tego paragrafu krajowej ustawy wodnej znajdą także zastosowanie co do złożenia lub zabezpieczenia odszkodowania.

§ 10.

Przy odebraniu w posiadanie fizyczne wszelkich realności na rzecz budowy tak czasowo jak i wieczyście wywłaszczonych, lub też bezpłatnie odstąpionych, spisze kierownik budowy protokół odbioru, w którym należy się odwołać do odnośnego aktu wywłaszczenia lub darowizny.

Grunta uzyskane w drodze umów lub wywłaszczeń należy odgraniczyć i zaintabulować na rzecz przedsiębiorstwa (funduszu konserwacyjnego).

§ 11.

Wykonanie robót ma się odbywać w zarządzie własnym, przyczem zaleca się przedewszystkiem robota za wynagrodzeniem od wymiaru, a robota za wynagrodzeniem dziennem tylko w takich wypadkach, gdyby jej przeprowadzenie za wynagrodzeniem od wymiaru było niemożliwe.

Wypłaty odbywają się na podstawie list płacy sprawdzonych i podpisanych przez kierowników budowy.

Częściowe roboty mogą być oddane w przedsiębiorstwo bądź w drodze licytacyi, bądź też akordów.

W miarę postępu robót i dostaw wykonanych na podstawie umów i akordów może kierownik budowy udzielić przedsiębiorcom częściowych wypłat na poczet należytości, przyczem jednak z każdorazowej sumy należytości potrącać należy przynajmniej 5% na ratę kolaudacyjną.

§ 12.

Do uwidocznienia postępu budowy prowadzą kierownicy budowy dzienniki budowy, w których oprócz wykonanych w każdym tygodniu robót i dostaw mają być zamieszczane następujące daty:

1. Stan powietrza 2 Liczba robotników według poszczególnych kategoryi, oraz ilość fur. 3 Oznaczenie miejsc, w których wykonują się roboty, oraz opisanie przeprowadzonych robót, tudzież początek i koniec robót. 4. Odbiór materyałów budowlanych. 5. Wszystkie momenty i wydarzenia, które mogą mieć wpływ na budowę, szczególnie zaś opis szkód wyrządzonych wielką wodą. 6. Polecenia ustne lub pisemne wydane przedsiębiorcom lub dostawcom. 7. Uwagi poczynione przez delegowanego od czasu do czasu przez Wydział krajowy dla kontroli technicznej inżyniera.

Dziennik budowy ma być z końcem każdego tygodnia zamknięty, przedsiębiorcy do przejrzenia udzielony, tudzież przez tegoż podpisany po ewentualnem wciągnięciu do dziennika podniesionych przez niego zarzutów.

§ 13.

Tak Administracyi państwa jak i Wydziałowi spółki przysługuje prawo przekonywać się każdego czasu za pośrednictwem swych organów technicznych, względnie delegatów o postępie robót i jakości wykonania. W tym celu znajdujące się na miejscu a zajęte wykonaniem robót organa Wydziału krajowego są obowiązane udzielić wszelkich żądanych wyjaśnień tak delegatom Administracyi państwa jak i Wydziału spółki. Kontrola robót przez delegowanych w tym celu techników Administracyi państwa i Wydziału krajowego odbywać się ma według możności co dwa miesiące.

Z każdorazowej inspekcyi mają ci technicy składać swym przełożonym władzom szczegółowe sprawozdania, które posłużą Wydziałowi krajowemu do wydania stosownych zarządzeń.

Koszta tej kontroli technicznej pokrywa fundusz budowy.

§ 14.

Z końcem każdoczesnego okresu budowy mają zażądać kierownicy budowy kolaudacyi robót, którą przeprowadza komisya składająca się:

a) z wyższego urzędnika technicznego delegowanego przez Namiestnictwo tudzież wyższego urzędnika technicznego delegowanego przez Wydział krajowy;

b) z kierownika budowy;

c) z delegata Wydziału spółki.

W komisyi tej brać będzie ewentualnie udział delegowany przez Ministerstwo rolnictwa urzędnik techniczny, w którym to celu winien Wydział krajowy donieść we właściwym czasie temu Ministerstwu o miejscu i dniu zebrania się komisyi.

Z wymienionych członków komisyi mają jednak tylko delegaci Administracyi państwa i Wydziału krajowego głos rozstrzygający.

Komisya ogląda i bada wykonane roboty w ogólności, szczegółową zaś kolaudacyę wykonanych robót przeprowadzają wspólnie technicy, Administracyi państwa i Wydziału krajowego.

Koszta kolaudacyi pokrywa fundusz budowy.

Protokół kolaudacyjny zbadany przez Wydział krajowy i Namiestnictwo udziela się do wiadomości Ministerstwu rolnictwa, a dopiero wtedy, kiedy ze strony tego Ministerstwa nie będą podniesione zarzuty, nastąpić może wypłata rat kolaudacyjnych zatrzymanych przedsiębiorcom.

§ 15.

Kierownicy budowy zajmą się po upływie każdorocznego okresu budowy wypracowaniem sprawozdań dorocznych z czynności budowlanej, które mają wykazać rezultaty robót, wartość budowy obliczoną na podstawie wykazów bryłowatości i analizy cen jednostkowych, tudzież inne ważniejsze spostrzeżenia co do budowy. Sprawozdania te przedstawi Wydział krajowy za pośrednictwem Namiestnictwa Ministerstwu rolnictwa.

§ 16.

Dla ubezpieczenia robotników na wypadek choroby utworzoną będzie w myśl § 54 ustawy z dnia 30. marca 1888 (Dz. p. p. Nr. 33) osobna kasa, dla której wydane zostaną przez Wydział krajowy statuta zatwierdzone przez Namiestnictwo.

Dla ułatwienia rachunkowości i możliwego zredukowania kosztów zarządu datki asekuracyjne do tej kasy opłacać będzie wyłącznie fundusz budowy przy zupełnem uwolnieniu robotników od uiszczenia przepisanych ustawą opłat.

§ 17.

Ostateczne zarachowanie w księgach wszystkich dochodów i wydatków funduszu budowy prowadzi Wydział krajowy za pośrednictwem swego oddziału rachunkowego, z końcem każdego roku, a najdalej do 1. marca następnego roku udziela Namiestnictwu zamknięcia rachunków, a na żądanie tegoż zezwala na wglądnięcie w rachunki szczegółowe.

Odpis zamknięcia rachunkowego udziela Wydział krajowy także Wydziałowi spółki oraz kierownikom budowy.

Zamknięcia rachunkowe przedłożyć ma Namiestnictwo do zatwierdzenia Ministerstwu rolnictwa, które rozstrzyga także ewentualne zarzuty Wydziału spółki, co do których nie doszło do skutku porozumienie z Wydziałem krajowym.

§ 18.

Pod względem rachunkowym obowiązuje zatwierdzona przez Ministerstwo rolnictwa instrukcya rachunkowa dla krajowych przedsiębiorstw melioracyjnych z dnia 18. listopada 1887 (Dz. u. kr. Nr. 68).

Nr. 113.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 22. października 1904 L. 103.704 w przedmiocie dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina w Bochni.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomoryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem na mocy § 86 ustawy gminnej z 13. marca 1889 Dz. u. kr Nr. 24, za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie miasta Bochni na pobór 100% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina na przeciąg lat pięciu, począwszy od roku 1905.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 114.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 10. listopada 1904 L. 152.372, którem ogłasza się rozporządzenie c. k. Ministerstwa Wyznań i Oświecenia co do zmian w rozgraniczeniu okręgów izraelickich gmin wyznaniowych w Królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

C. k. Namiestnik:
Potocki w. r.

Rozporządzenie

c. k. Ministerstwa Wyznań i Oświecenia z dnia 5. października 1904 L. 43.257 ex 1903, co do zmian w rozgraniczeniu izraelickich gmin wyznaniowych w Królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Na zasadzie § 7 ustawy z 21. marca 1890 Dz. p. p. Nr. 57, o urządzeniu zewnętrznych stosunków prawnych izraelickiej społeczności religijnej i § 3 lit. b) rozporządzenia ministeryalnego z 18. marca 1897 Dz. p. p. Nr. 96, zarządza się zmieniając częściowo przeprowadzone rozporządzeniem ministeryalnem z 2. kwietnia 1891 L. 282 Dz. u. i rozp. kr. dla Galicyi Nr. 42 ex 1891, rozgraniczenie okręgów izraelickich gmin wyznaniowych w Królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem co następuje:

§ 1.

Wymienione niżej miejscowości wydziela się z ich obecnego związku gminy wyznaniowej i przydziela sąsiednim gminom wyznaniowym w szczególności przydziela się:

1. do związku izraelickiej gminy wyznaniowej w Kołomyi miejscowość Ispas z okręgu izraelickiej gminy wyznaniowej w Jabłonowie.

2. do związku izraelickiej gminy wyznaniowej w Korolówce miejscowość Nowosiółka Kostiukowa z okręgu izraelickiej gminy wyznaniowej w Zaleszczykach.

§ 2.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem 1. stycznia 1905.

C. k. Minister Wyznań i Oświecenia:
Hartel w. r.

Nr. 115.

O g ł o s z e n i e

c. k. Starostwa górniczego w Krakowie z 27. września 1904 L. 3574, w sprawie rozszerzenia rejonu ochronnego dla zdrojów mineralnych w Krynicy i Słotwinach, powiatu politycznego Nowy Sącz.

C. k. Starostwo górnicze dla Galicyi i Wielkiego Księstwa Krakowskiego podaje niniejszem do wiadomości, że c. k. Urząd górniczy okręgowy w Jaśle w porozumieniu z c. k. Starostwem powiatowem w Nowem Sączu, wskutek prośby c. k. Zarządu zdrojowego w Krynicy z dnia 26. czerwca 1903 L. 610, wniesionej do c. k. Urzędu górniczego okręgowego i po przeprowadzeniu dochodzeń komisyjnych w dniach 30. września, 1., 2. i 3. października 1903, orzeczeniem z dnia 30. stycznia 1904 L. 142, rejon ochronny ustanowiony orzeczeniem c. k. Starostwa górniczego w porozumieniu z c. k. Starostwem powiatowem w Nowym Sączu z dnia 28. lutego 1875 L. 288 Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 35, dla zabezpieczenia zdrojów w obrębie gmin katastralnych Krynicy i Słotwin, rozszerzył na zasadzie § 18 powszechnej ustawy górniczej z 23. maja 1854, Dz. p. p. Nr. 146, tudzież §§ 34 i 36 ustawy naftowej krajowej z 17. grudnia 1884 Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 35 z r. 1886, w sposób następujący:

Rozszerzony rejon ochronny obejmuje cały obszar gmin katastralnych Krynicy i Słotwin, jako też północną część obszaru gminy katastralnej Powroźnika, której to części granice są następujące:

Od punktu w którym się stykają obszary gmin katastralnych: Powroźnika, Krynicy i Jastrzębika, ciągnie się zachodnia granica w linii prostej aż do punktu, w którym się stykają parcele L. kat. 3.313, 11.547/44, 11.543/1 i 4.547/1 gminy katastralnej Powroźnika. Stąd ciągnie się południowa granica w linii prostej, łączącej ten punkt zetknięcia się parcel z północnym przyczółkiem mostu na potoku „Muszynka“, a od tego przyczółka drogą gminną L. kat. 11.452, 11.453 i 11.454, prowadzącą do Tylicza, aż

do miejsca w którem ta droga przekracza granicę gmin katastralnych Powroźnika i Tylicza. Stąd ciągnie się wschodnia granica linią graniczną między gminami katastralnemi Powroźnika i Tylicza aż do punktu zetknięcia się granic tych dwóch gmin i gminy katastralnej Krynicy. Od tego punktu idzie północna granica linią graniczną gmin katastralnych Krynicy i Powroźnika aż do punktu wyjścia, t. j. punktu, w którym się stykają obszary gmin katastralnych: Powroźnika, Krynicy i Jastrzębika.

W tym rozszerzonym rejonie ochronnym zakazuje się wszelkich robót, mających na celu poszukiwanie minerałów zastrzeżonych, oznaczonych w § 3 powszechnej ustawy górniczej jakoteż minerałów żywicznych, określonych § 1 ustawy z dnia 11. maja 1884 Dz. u. p. Nr. 71, a względnie § 1 ustawy naftowej krajowej, powyżej zacytowanej.

Rejon ochronny, ustanowiony powołanem powyżej orzeczeniem z dnia 28. lutego 1875 L. 288, dla zdrojów w Żegiestowie pozostaje niezmienionym.

Kraków, dnia 27. września 1904.

C. k. Starosta górniczy:
Wachtel w. r.

Nr. 116.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 8. listopada 1904 L. 106.234, w przedmiocie dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina w Buczaczu.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem na mocy § 86 ustawy gminnej z 13. marca 1889 Dz. u. kr. Nr. 24, za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie m. Buczacza na pobór 100% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina na lat pięć począwszy od roku 1905.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 117.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 8. listopada 1904 L. 106.237, w przedmiocie dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina w Śniatynie.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem na mocy § 86 ustawy gminnej z 13. marca 1889 Dz. u. kr. Nr. 24, za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie m. Śniatyna na pobór 100% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina na lat pięć począwszy od roku 1905.

We Lwowie, dnia 8. listopada 1904.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 118.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 8. listopada 1904 L. 108.032, w przedmiocie dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa w Horodence.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem na mocy § 82 ustawy gminnej z 3. lipca 1896 Dz. u. kr Nr. 51, za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie miasta Horodenki na pobór 100% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa na lat pięć począwszy od roku 1904.

We Lwowie, dnia 8. listopada 1904.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 119.

U s t a w a

nadająca szpitalowi w Tarnobrzegu charakter szpitala powszechnego i publicznego.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam co następuje:

Art. I.

Szpital w Tarnobrzegu zostaje uznany za powszechny i publiczny.

Art. II.

Komitet szpitalny składać się ma:
a) z delegata Wydziału krajowego;
b) z Prezesa Rady powiatowej w Tarnobrzegu, lub jego zastępcy;
c) z delegata Rady powiatowej;
d) z dyrektora szpitala.

Art. III.

W przyszłości połowę kosztów budowy nowego, odbudowy lub rozszerzenia starego gmachu szpitalnego tudzież wewnętrznego urządzenia dobudowanej części ponosić będzie powiat tarnobrzeski.

Art. IV.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Radmer, dnia 6. października 1904.

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r.

Nr. 120.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 8. listopada 1904 L. 105.999, w przedmiocie przedłużenia Wydziałowi powiatowemu w Cieszanowie koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej Cieszanowsko-Chotylubskiej na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala ponownie na przedłużenie Wydziałowi powiatowemu w Cieszanowie, udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 30. kwietnia 1895 (Dz. u. kr. Nr. 44), koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej Cieszanowsko-Chotylubskiej na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Na przeciąg dalszych lat pięciu przedłuża się ponownie prawo do pobierania myta na drodze gminnej Cieszanowsko-Chotylubskiej Wydziałowi powiatowemu w Cieszanowie, jako władzy nadzorującej, na rzecz tejże drogi, do utrzymywania której obowiązane są zresztą gminy i obszary dworskie przez których terytoryum omycona droga przechodzi, uiszczać prestacye w myśl postanowień ustawy drogowej.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 8. listopada 1904.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 121.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 8. listopada 1904 L. 106.959, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Samborze koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Samborsko-Mościskiej na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Radzie powiatowej w Samborze, udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 19. lipca 1899 (Dz. u. kr. Nr. 91), koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Samborsko-Mościskiej na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Samborze przedłuża się na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Samborsko-Mościskiej, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego z zastrzeżeniem zastosowania postanowień zawartych w §§ 14 i 35 ust. 3 ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h;

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 8. listopada 1904.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 122.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 8. listopada 1904 L. 108.400, w przedmiocie przedłużenia gminie miasta Tarnowa koncesyi do pobierania myta kopytkowego na przeciąg dalszych lat trzech.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie gminie miasta Tarnowa udzielonej ustawą z dnia 11. lipca 1901 Dz. u. kr. Nr. 64, koncesyi do pobierania myta kopytkowego na dalszy przeciąg lat trzech, pod warunkami dotąd obowiązującemi, mianowicie:

Art. I.

Dla ulżenia ciężaru utrzymywania w dobrym stanie ulic, placów i dróg miejskich, przedłuża się gminie miasta Tarnowa na przeciąg dalszych lat trzech prawo do pobierania myta kopytkowego, pod warunkami zawartemi w ustawie z dnia 11. lipca 1901 Dz. u. kr. Nr. 64.

Art. II.

Gmina miasta Tarnowa pobierać ma myto kopytkowe na następujących ośmiu do miasta prowadzących drogach w miejscu, gdzie wchodzą w okręg miasta:

1. Rudy,
2. Strusina,
3. Nowy Świat,
4. Pogwizdów,
5. Grabówka,
6. Zabłocie,
7. Terlikówka,
8. na drodze obok koszar kawaleryi.

Art. III.

Opłatę myta kopytkowego pobierać należy raz tylko przy wstępie do miasta, a to według następującego wymiaru:

1. od konia, muła lub osła w zaprzęgu 6 (sześć) h;
2. od każdej sztuki bydła rogatego w zaprzęgu 4 (cztery) h;
3. od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 3 (trzy) h;
4. od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego, lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od opłaty myta kopytkowego.

Art. IV.

Przy poborze myta kopytkowego mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłat mytniczych, lub o zniżeniu takowych.

Art. V.

Dochód z myta kopytkowego nie może być obrócony na żaden inny cel, jak tylko na brukowanie lub szutrowanie ulic, placów i dróg miejskich i na zakładanie lub utrzymywanie na nich ścieków, kanałów i mostów.

Art. VI.

Zużycie dochodu z myta kopytkowego na opędzenie kosztów utrzymania ulic, placów i dróg miejskich, nie uwalnia miasta od obowiązku utrzymywania takowych wogóle i w dobrym stanie i używania na ten cel prestacyj mieszkańców miasta według postanowień ustawy drogowej.

Art. VII.

Każdego roku przedłoży gmina pobierająca myto kopytkowe przed rozpoczęciem roku budżetowego Wydziałowi powiatowemu preliminarz tych robót, które zamierza w tym roku wykonać i pokryć prawdopodobnie spo-

dziewanym dochodem z myta kopytkowego podług postanowień powyższego artykułu VI.

Art. VIII.

Najpóźniej w cztery tygodnie po upływie każdego roku budżetowego wykaże gmina pobierająca myto kopytkowe Wydziałowi powiatowemu, czyli i o ile preliminowane na ten rok roboty z funduszu poboru myta kopytkowego, oraz z innych zasobów ustawą drogową i regulaminem drogowym wskazanych, uskutecznione zostały i czy cały dochód, który z tych źródeł wpłynął do miejscowego funduszu dróg gminnych, był na powyższe roboty obrócony i wyczerpany.

Art. IX.

Kontrolę nad robotami około utrzymania w dobrym stanie ulic, placów i dróg miejskich, pokrywanemi z funduszu poboru myta kopytkowego wykonuje Wydział powiatowy, a względnie Wydział krajowy w myśl § 35 ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), przyczem służy mu prawo przedsięwzięcia stosownych środków zaradczych na koszt gminy pobierającej myto kopytkowe.

Art. X.

Gdyby gmina pobierająca myto kopytkowe wymienionych w tem rozporządzeniu warunków nie dopełniła, zarządzi polityczna władza powiatowa środki przymusowe wskazane ustawą drogową z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43 i wykonawczym regulaminem drogowym z dnia 20. grudnia 1897 Dz. u. kr. Nr. 72.

Jeżeliby zwykłe środki przymusowe nie skutkowały, a organa miejskie nie utrzymywały ulic, placów i dróg miejskich w dobrym stanie lub używały w sposób nieodpowiedni funduszu pochodzącego z poboru myta kopytkowego lub innych dochodów miejscowego funduszu dróg gminnych, natenczas obejmie Wydział powiatowy bezpośredni zarząd wyżej wymienionych ulic, placów i dróg, niemniej też funduszów w myśl postanowień § 38 ustawy drogowej z 5. lipca 1897.

Art. XI.

Od zwierząt w art. III. poszczególnionych, to jest opłatą myta kopytkowego objętych, gmina pobierająca myto kopytkowe nie będzie pobierała żadnej innej opłaty podczas dni targowych lub jarmarcznych.

We Lwowie, dnia 8. listopada 1904.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.